

En veileder til Kirkens Bymisjons formål, visjon, oppdrag og strategi

Livssynsåpen diakoni

Innholdsfortegnelse

Innledning	3
Formål	5
«Fremme diakonale tiltak som bidrar til å virkeliggjøre kirkens oppdrag»	5
«I samarbeid med Den norske kirkes organer»	7
«I overensstemmelse med dens bekjennelse»	7
Våre symboler	8
Visjon	9
Respekt	9
Rettferdighet	9
Omsorg	9
Oppdrag	10
Å se og avdekke krenkelse og nød	10
Å lindre nød og gi støtte til mennesker i sårbare situasjoner	10
Å påvirke og endre årsakene til nød, urett og krenkelse	10
Strategi 2020–2025	11

Innledning

Kirkens Bymisjon er både en diakonal organisasjon og en livssynsåpen organisasjon. Denne veilederen er til deg som har en tilknytning til Kirkens Bymisjon som ansatt, frivillig, gjest eller bruker, og som ønsker å lære mer om hva diakoni er uavhengig av ditt eget trosgrunnlag eller livssyn.

I dette dokumentet blir ord som tro og livssyn, religiøs og ikke-religiøs, kirkelig og sekulær brukt. Dette er begreper vi har ulikt forhold til og som gir forskjellige assosiasjoner hos oss. Dokumentet anerkjenner at det går an å tro eller ikke-tro, være religiøs eller ikke-religiøs, medlem i et tros- og livssynssamfunn eller ikke. Intet av dette er ekskluderende.

- Hva betyr begrepet *diakoni* og innholdet i dette for mitt arbeid i Kirkens Bymisjon?
- På hvilke måter kan diakoniforståelse bli en ressurs til inspirasjon for frivillige og ansatte medarbeidere?
- Hvordan sikrer vi at vår kirkelige tilknytning /vårt diakonale oppdrag ikke oppleves som en rangering av medarbeidernes ulike livssyn?
- Hvordan kan livssynsåpenhet styrke tro og livssyn som ressurser i vårt arbeid?

Historien har vist at religion, livssyn og ideologier, gang på gang er misbrukt til å skape splid og konflikt. Kirkens Bymisjon er tydelig knyttet til den kristne tradisjonen og vi må være oss bevisst at folk kan ha et kritisk forhold til en organisasjon som vår.

Vi ønsker å styrke religiøse og ikke-religiøse livssyn sin rolle som positive, byggende faktorer i samfunnet. Alle religioner og livssyn som ikke misbrukes kan forene krefter i arbeidet for å motvirke alt som truer med å splitte oss. Raushet er fjernet fra fundamentalisme. Raushet er ikke å viske ut forskjeller, men å se på mangfold som en mulighet til utvidelse – fra fanatismens sneversyn til åpent vidsyn.

Livssynsåpenhet er noe helt annet enn livssynsnøytralitet. I stedet for å forsøke å skjule alle tegn på religion og livssyn, er det livssynsåpne alternativet tydelig på eget ståsted og nysgjerrig på andres. I det livssynsåpne samfunn gis rikelig rom for tros- og livssynsutfoldelse – med engasjement og synlighet, på ulike arenaer, individuelt og kollektivt. Kirkens Bymisjon verdsetter og vil legge til rette for dette. Livssynsåpenhet betyr åpenhet for ulike livssyn, religiøse så vel som sekulære/ikke religiøse, bevisste så vel som ubevisste livssyn, og majoritetens så vel som minoritetenes livssyn. Ulike tros- og livssynsgrupper, og også de som står utenfor disse gruppene, skal behandles som likeverdige. Skal dette oppnås, kreves, ikke minst av majoriteten, kritisk selvransakelse og mot til å la seg utfordre i stedet for å opptre arrogant. Når vi ikke forstår, skal vi likevel opptre med respekt.

Det er ingen konflikt mellom Kirkens Bymisjons kristne trostilknytning og vår livssynsåpenhet. Tvert imot: Vi ser det som en del av vår kristne tro å anerkjenne andres tro og livssyn. Mennesker av ulike religiøs og livssynsmessig tilhørighet eller identitet kan arbeide og leve sammen. På engelsk kalles dette «conviviality». Ordet er vanskelig å oversette, men det handler om å leve sammen – side om side, på tvers av ulikhet; å leve livssynsåpent.

Et konkret uttrykk for denne «conviviality» er vår livssynsåpne samling på det årlige personalseminaret Kirkens Bymisjon i Oslo arrangerer. Seminaret avsluttes ved at alle tros- og livssyn inviteres til å presentere sitt eget ståsted. Alt skjer i samme rom: Et sted bretter muslimer ut sitt

bønneteppe mens røkelse tennes ved et buddhistisk alter. Fritenkeren setter fram sin benk for refleksjon og samtale, mens nattverdssbordet dekkes et annet sted i rommet. Samlingen ledes av bymisjonsprest som innleder om samlingens form og hensikt, før alle inviteres inn i lystenning midt på gulvet. Disse samlingene er for mange ansatte blitt viktige for å forstå hva livssynsåpenhet i Kirkens Bymisjons kontekst betyr.

«Vårt diakonale oppdrag»

– Vi har definert vårt oppdrag som å avdekke, lindre og påvirke.

Men hvem har gitt oss dette oppdraget?

Vårt oppdrag kommer nedenfra – fra sårbare, utstøtte og stigmatiserte. Nøden skriver vår dagsorden!

– Hvorfor er dette et «diakont» oppdrag?

Diakoni er et kirkelig ord. Det betyr simpelthen «tjeneste». Den norske kirkes plan for diakoni sier at diakoni er kirkens omsorgstjeneste.

Når vår strategi knytter seg så sterkt til Den norske kirkes diakoniplan, gir dette en forståelse for hva det betyr at Kirkens Bymisjon er en diakonal organisasjon. «Vi forkynner evangeliet, om nødvendig med ord», er et sitat av Frans av Assisi vi gjerne bruker. Med det mener vi at vår jobb er å handle. Kirkens Bymisjon ble startet fordi noen så at kirken trenger «bakkemannskap» – folk som bretter opp ermene og lar handlingene tale. Diakoni er dermed noe alle gode krefter kan være en del av eller samarbeide om. Den utøvende diakonien er ikke avhengig av enkeltindividets tros og livssyn, men tilslutning til Kirkens Bymisjons visjon.

Diakonien viser vår tilknytning til kirken. Kirken er ikke direkte vår oppdragsgiver. Den norske kirke har ikke instruksjonsrett over Kirkens Bymisjon. Vi er en selvstendig organisasjon som har påtatt oss dette diakonale oppdraget.

Denne veilederen er skrevet for alle medarbeidere – ansatte og frivillige – som ønsker å sette seg mer inn i dette. Fra Kirkens Bymisjons sentrale dokumenter «Formål Visjon Oppdrag» og «Strategi 2020–2025» kan vi hente fram begreper og vi vil gjennom dette dokumentet søke å forklare og utforske dem i en diakonal kontekst.

Dette dokumentet ble vedtatt av generalsekretæren 04.05.2021.

Formål

«Kirkens Bymisjon har som formål å fremme diakonale tiltak som bidrar til å virkeliggjøre kirkens oppdrag. Formålet fremmes i samarbeid med Den norske kirkes organer og i overensstemmelse med dens bekjennelse. Ethvert tiltak som er i overensstemmelse med formålet, kan besluttet iverksatt og opprettholdt så lenge det finnes hensiktsmessig.»

Vi skal her kommentere de tre formuleringene vi har uthevet i formålsparagrafen:

«Fremme diakonale tiltak som bidrar til å virkeliggjøre kirkens oppdrag»

Begrepet «diakonale tiltak» knytter an til begrepet «diakoni». Ordet diakoni brukes om kirkens omsorgstjeneste. Den er en viktig del av kirkens oppdrag og identitet. [Den norske kirke](#) definerer dette som «evangeliet i handling».

Jesus ba sine disipler om å forkynne evangeliet og gjøre gode gjerninger – som å helbrede syke og hjelpe de fattige. Det diakonale oppdraget handler om å utføre de gjerninger som skal til for at mennesker får bedre liv. I Den norske kirkes diakoniplan uttrykkes diakoni gjennom nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, kamp for rettferdighet og vern om skaperverket. Disse fire begrepene bruker også Kirkens Bymisjon i sin strategi som konkretiseringer av de målene vi skal ha bidratt til å oppfylle i 2025.

Nestekjærlighet

Mennesker er gjensidig avhengige av hverandre. Nestekjærlighet i praksis handler både om små, enkle handlinger og om store, krevende tiltak.

Alle trenger noe av andre. Ingen kan være alt for alle. Men alle kan være noe for noen. Vi kan – og bør – bry oss uten å frata den andres selvstendighet.

«Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» Det er et spørsmål diakonien henter fra fortellingen om da Jesus møtte en blind tigger. Diakonien opphavsmann tok det ikke for gitt at mannens største ønske var å få tilbake synet. Diakoni forstått som nestekjærlighet må opprettholde en felles årvåkenhet for, og refleksjon om vanskelige spørsmål knyttet til myndiggjøring, veldedighet og normalitet.

«Den enkelte har aldri noe med et annet menneske å gjøre uten at han holder noe av dets liv i sin hånd», lyder et sitat fra Den etiske fordring (1956) av K.E. Løgstrup. Det betyr at våre medarbeidere og frivillige må være seg bevisste det ansvaret vi forvalter når vi som representanter for Kirkens Bymisjon har med mennesker å gjøre.

Inkluderende fellesskap

Mennesket er skapt til fellesskap. Gode fellesskap gir mulighet til både å yte og ta imot. Gode fellesskap inkluderer og har plass til mangfoldet av mennesker og livserfaring.

Utenforskapet har mange rom: Fattigdom, stigmatisering, rasisme, diskriminering, ensomhet, lediggang... Fellesskapet må åpnes innenfra. Fra utenforskapet må vi lukke nye mennesker inn i meningsfylte dager. Ordinært lønnsarbeid er ikke et reelt valg for mange mennesker som har mye å bidra med. Å bli frivillig eller å tilbys arbeidsoppgaver utenfor det ordinære arbeidslivets rammer, gir opplevelser av mestring og å være til nytte. Å bli invitert til et fellesskap rundt et måltid er en annen måte å inkludere på. For mange er det viktigste i hverdagen å treffe andre for å bryte isolasjonen.

Våre fellesskap blomstrer best i et mangfold. Når folk møtes på tvers, skapes nye fellesskapsformer med uant vekstpotensial for deltagerne. I fellesskapet er alle deltagere, det ligger jo i ordet at de skaper noe felles. Den enkelte tenker selv, handler selv – sammen med likeverdige.

Diakoni forstått som inkluderende fellesskap handler om å åpne opp. Vi må sørge for at våre tiltak også gir noe for folk som bor i nærmiljøet. Og det handler om å bidra til at kirkene åpnes – holdningsmessig overfor grupper som ikke våger seg inn, og konkret gjennom åpningstider som sikter mot idealet om å være døgnåpne.

Kamp for rettferdighet

Vi er kalt til å utfordre urettferdighet og maktmisbruk, og stå sammen med dem som rammes av fattigdom og urett. Ikke bare hjelpe, også kjempe for et samfunn der alle behandler hverandre som reelt likeverdige.

I Kirkens Bymisjon er vi satt til å gjøre en forskjell. Vi kan sette oss slike mål: Mennesker med demens skal få rikere liv, papirløse skal få gratis offentlig helsehjelp, barn skal ikke legge seg sultne om kvelden, loven skal praktiseres likt for alle uansett hudfarge, menneskelige problemer skal ikke kriminaliseres, ruspasienters oppreisning, etc.

Diakoni forstått som kamp for rettferdighet betyr at vi også har et politisk oppdrag som ser, avdekker, dokumenterer og forteller om den uretten vi erfarer gjennom arbeidet vårt, og at vi bruker dette til å utfordre makt og beslutninger. Vi må løfte blikket og lete i alle kroker etter urett som kaller på vår handling. Når det kreves skal vi rope høyere enn vi noen gang har gjort. I solidaritet skal vi stille oss sammen med den hese og bidra med våre lungers fulle kraft. I kampen for rettferdighet skal vi aldri gi oss.

Vern om skaperverket

Vi ønsker å bidra til at mennesker kan se seg selv i sammenheng med og som en del av skaperverket.

Når vern om naturen blir en tydelig del av diakoniens oppdrag, gir diakonien oss et større perspektiv enn «bare» å sette fokus på enkeltindividet – eller «bare» på vårt menneskelige fellesskap innenfor oljenasjonens grenser. Like mye som alt dette handler vårt oppdrag om den globale virkeligheten og de vilkårene mennesker gis: luften vi puster i, naturens evne til å gi oss næring nå og i fremtiden.

Diakoni forstått som vern om skaperverket betyr at vi må ta vår del av ansvaret for å delta i kampen mot klimaendringer og forbrukskultur. Vi må ta utgangspunkt i den sammenheng ethvert menneskes eksistens handler om: natur, økologi og ydmykhet for kloden som tar imot oss. Vern om miljø er vern om mennesket.

Diakoniens arbeidsdeling

I Kirken har egne diakoner og diakonale utvalg i menighetene ansvar for å lede kirkens diakoni. Samtidig er vår kirkelige tradisjon preget av frivillige organisasjoner som «fremmer tiltak som bidrar til å virkeliggjøre kirkens oppdrag».

Innenfor diakonien har Norge større og mindre organisasjoner som driver alt fra store sykehus, behandlingsinstitusjoner og internasjonalt bistandsarbeid, til kontakttelefon, besøkstjeneste og gatenære tiltak. Hvert år møtes topplederne fra disse organisasjonene. Kirkens Bymisjon deltar sammen med Haraldsplass diakonale stiftelse, Betanien, Blå Kors, Diakonhjemmet, Diakonissehuset Lovisenberg, Stiftelsen Diakonova, Kirkens Familievern, Kirkens Nødhjelp, Kirkens SOS, Stiftelsen Crux, Lukas Stiftelsen, Modum Bad og Signo. Dette er organisasjoner og institusjoner som i likhet med Kirkens Bymisjon knytter seg til Den norske kirke for å virkeliggjøre kirkens oppdrag.

«I samarbeid med Den norske kirkes organer»

Når Kirkens Bymisjon skal bidra til å virkeliggjøre kirkens oppdrag, sier det seg selv at vi ønsker å samarbeide med kirken. Sammen med det nevnte mangfoldet av diakonale organisasjoner og institusjoner møter Kirkens Bymisjon jevnlig Kirkerådet (det nasjonale styringsorganet i Den norske kirke) til samtaler. Regionalt har Kirkens Bymisjon på forskjellige måter kontakt med kirkens bispedømmer, og lokalt har våre virksomheter ulike former for samarbeid med lokale menigheter i Den norske kirke.

Samarbeid, arbeidsfordeling og selvstendighet

Utveksling av erfaringer og kunnskap om hverandres arbeidsformer gir godt grunnlag for samarbeid. Samarbeid kan bety en bevisst fordeling av arbeidsoppgaver. En bevisst arbeidsdeling skaper åpenhet og trygghet i stedet for avstand.

Kirkens Bymisjons selvstendighet overfor Den norske kirke gir et viktig handlingsrom. En diakonal organisasjon kan ha sitt fokus på nettopp diakonien og utvikle sine tjenester i en målrettet innsats innenfor dette arbeidsfeltet ut fra de behov som til enhver tid krever diakonal handling. Eksempelvis var Kirkens Bymisjon tidlig engasjert i arbeidet for likestilling av homofile og lesbiskes rettigheter. Dette ble ikke minst en viktig faktor for å kunne være en troverdig bidragsyter da hiv og aids ga oss en viktig rolle overfor de berørte. Vårt standpunkt – som vi kunne ta uavhengig av den etablerte kirke – har bidratt til at kirken senere har inntatt et mer aksepterende standpunkt på dette feltet.

Samtidig ser vi at Kirkens Bymisjon og Den norske kirke har et stort ubrukt potensial for samarbeid. Et eksempel så vi da en lokal menighetskirke midtvinters åpnet sine dører for akuttovernatting, et tiltak Kirkens Bymisjon har erfaring med og kunne bistå med kompetanse i opprettelsen av.

«I overensstemmelse med dens bekjennelse»

Ikke et personlig bekjennelseskrav

De formelle bånd til kirken er lite synlige for de fleste medarbeiderne i det daglige. Kirkens Bymisjons tilknytning til kirken binder ikke den enkelte medarbeider i en personlig plikt til å bekjenne kristen tro. Kirkens Bymisjon er en livssynsåpen organisasjon. Et mangfold av medarbeideres tro og livssyn er en ressurs i arbeidet. Medarbeidere må identifisere seg med Kirkens Bymisjons verdier og menneskesyn, men det stilles ingen troskrav. Det er *organisasjonen* som i sin formålsparagraf uttrykker trosmessig binding til kirken.

Begrepet «bekjennelse» er her et teologisk uttrykk for kirkens trosgrunnlag slik det uttrykkes gjennom det som kalles kirkens bekjennelsesskrifter. Når trosbekjennelsen framsies i gudstjenesten – «Jeg tror på Gud fader, den allmektige...» – brukes noen av de mest kjente formularene som uttrykker kirkens tro.

Hjemme i Den norske kirke

Når Kirkens Bymisjon velger å fremme sitt formål «i overensstemmelse med Den norske kirkes bekjennelse» markerer organisasjonen at den ikke bare er knyttet til den verdensvide kirken på generell basis, men at den har sitt oppdrag fra – og sin identitet i – Den norske kirke. Ulike trosretninger (konfesjoner) er organisert i et mangfold av kirkesamfunn som Kirkens Bymisjon i ulike former samarbeider med (for eksempel den katolske organisasjonen Caritas). Vårt konfesjonelle grunnlag er i Den norske kirke, også etter at statskirken ble oppløst i 2017 og ble en selvstendig folkekirke.

Våre kirkerom

For å bidra til en åpen kirke for alle, har Kirkens Bymisjon lang tradisjon med egne kirker. Bogstadveien kapell og Østmarkskapellet var eid og drevet av Kirkens Bymisjon på 1900-tallet. I dag har vi andre eksempler. Tøyenkirken i Oslo, Korskirken i Bergen og Vår Frue kirke i Trondheim er gode eksempler på steder som har åpnet opp for ly, mat, menneskelig varme og åndelig styrke. Bymisjonsprester, diakoner og frivillige innbyr til hverdagsmesser og tilbyr samling rundt gratis mat. Det inviteres til messer der lysteningsalteret inviterer alle til aktiv deltagelse i en liturgi som er utviklet sammen med deltagerne.

Gjennom sitt eierskap i Kirkelig Kulturverksted har Kirkens Bymisjon i Kulturkirken Jakob også fått være med på å utvide kirkerommets rammer.

Kirkelig tilknytning

Det ligger i navnet «Kirkens Bymisjon» at organisasjonen har en tilknytning til den kristne trostradisjonen. Vår formålsparagraf er klar i dette. Det viktigste grunnlaget for vår visjon og vårt formål ligger i vårt syn på mennesket. Alle mennesker er skapt i Guds bilde med en ukrenkelig verdi, med en iboende mulighet til oppreisning og nytt liv. Og mennesket er skapt til relasjon, ikke ensomhet.

Derfor er vår visjon at alle mennesker skal erfare respekt, rettferdighet og omsorg. Og vi vet det stemmer at «ingen er bare det du ser». Uansett hva vi ser, bærer mennesket med seg en gudgitt verdi.

Kirkens Bymisjons trosmessige forankring innebærer ikke at hver enkelt medarbeider møter noe troskrav. Vi er heller ikke en organisasjon som ønsker å drive omvendelsesforkynnelse. Kirkens Bymisjon ønsker å være et livssynsåpent arbeidsfellesskap for alle som, uansett tro, ikke-tro og/eller livssyn, religiøst eller ikke, vil delta i å virkeliggjøre oppdrag og visjon.

Kirkens Bymisjon har ansatte som er ordinerte prester og vigslede diakoner. Noen av disse er ansatt i preste- og diakonstillinger, noen i andre funksjoner f.eks. virksomhetsledere. Det er Kirkens Bymisjon som er arbeidsgiver, mens biskopen i bispedømmet fører tilsyn knyttet til ordinasjonsløfte og vigslingen. Vigsling er det sterkeste formelle uttrykk for Kirkens Bymisjons tilknytning til Den norske kirke. Våre prester og diakoner er uttrykk for at sentrale personer deler kirkens tro og knytter oss til kirkens bekjennelse. Og når Kirkens Bymisjons generalsekretær blir innsatt i tjenesten, skjer det ved lystenning og forbønn i vårt eget kirkerom, i overenstemmelse med Den norske kirkes bekjennelse.

Vår kirketilknytning vises også ved at Kirkens Bymisjon har en andel kirkelig oppnevnte medlemmer i styrende organer.

Våre symboler

For å synliggjøre hva vår organisasjon står for, og for å kunne samles om felles markeringer bruker vi noen kjente symboler:

- Brosteinen – tegnet på gatas virkelighet, hverdagens livserfaring.
- Lyset – tegnet for håp og tro, den ordløse bønn.
- Rosen – tegnet på kjærlighet, fra Gud og mellom mennesker.
- Korset – håpstegnet på at Gud ble menneske for å være der menneskelivet preges av lidelse og nød – og tegnet på at livet seirer over døden.

Visjon

Kirkens Bymisjons visjon er at alle mennesker erfarer respekt, rettferdighet og omsorg.

Respekt

Respekt betyr å se om igjen, se en gang til. Det gjør vi gjennom vårt menneskesyn: Hvert menneske er unikt, med en verdi og en verdighet ingen har rett til å krenke. Derfor er det vår alles plikt å gi mulighet til oppreisning for den som er krenket, og bidra til at likeverdet gjenopprettes. I vårt arbeid kan vi bli skuffet hvis vi ensidig er på jakt etter målbare resultater. Også når endring ikke ser ut til å skje, vil vi holde fast på enkeltmenneskets likeverd.

Å se ned på eller se forbi er blitt så vanlig at noen må si: Se hva som skjer! Og se en gang till! Vi må påpeke det når rasismen viser ansikt. Gjennom vårt diakonale arbeid har vi måttet lære oss begrepet antisiganisme (sigan = sigøynes, altså rom). Antisiganismen lever, side om side med muslimhat og den tradisjonelle rasismen som tar utgangspunkt i etnisitet.

Vi må se våre brukere som individer, og legge til rette for at våre tiltak tilpasser seg deres liv og deres virkelighet, ikke omvendt. Vi skal se en gang til på barnet og ungdommen som raser, den eldre som har glemt så mye, tiggeren på gata, han som sover tungt på en trapp i byen.

Rettferdighet

Som beskrevet innledningsvis er vårt diakonale oppdrag å avdekke urett, lindre nød og påvirke årsakene til at nøden og uretten oppstår. Da må kampen for rettferdighet være en viktig del av vårt diakonale arbeid. Kjennskap til andre grupper enn de vi selv er en del av, skaper kunnskap som grunnlag for engasjement. I over ti år har Kirkens Bymisjon sammen med Røde Kors drevet Helsesenteret for papirløse migranter. Pasientene der karakteriseres gjerne som ulovlige innvandrere. Vi fristes derfor til å si: Ingen mennesker er ulovlige! Lik rett til helsehjelp er etter disse årenes innsats kanskje ikke like uendelig langt unna som da Helsesenteret startet. Vi må fortsette å gi helsehjelp – og vi må i aktivt påvirkningsarbeid fortsette kampen for like rettigheter, for rettferdighet. I vårt arbeid treffer vi mange som venter på sin rettmessige oppreisning.

Diskriminering skjer på mange felter, mange blir urettferdig krenket. Vår kontakt forplikter til kamp. I arbeidet mot urett er det også vårt oppdrag å påpeke og avvise nedbrytende og ødeleggende krefter.

Omsorg

Fra vugge til grav er vi alle avhengige av at vi mennesker tar vare på hverandre. Noen ganger er jeg selv i stand til å sørge for andres ve og vel, andre ganger er det jeg som sårt trenger andres omsorg. Derfor kalles diakoni kirkens omsorgstjeneste. Tidligere ble også begrepet barmhjertighet mye brukt om dette. Et varmt hjerte kombinert med et klokt hode kan utrette mye. Begrepene omsorg og barmhjertighet står ikke i motsetning til respekt og myndiggjøring. Diakoni som omsorg må aldri oppleves som bedrevitende, ovenfra eller invaderende.

Oppdrag

Avdekke urett, lindre nød og påvirke årsakene til at nøden oppstår.

Å se og avdekke krenkelse og nød

Nøden er oftest langt unna dem som har makt og ansvar i samfunnet, og den holdes ofte skjult av dem som opplever den. Mange former for nød er belastet med alvorlig skam og selvforakt. Mennesker i nød møtes ofte med forakt og diskriminering. Det er nødvendig å snakke sant om hva nød, krenkelse og urettferdighet gjør med menneskers liv og verdighet. Å se og avdekke krenkelse og nød betyr å erstatte fordommer og forenklinger ved å se hele medmennesker i vanskelige livssituasjoner.

Fra våre lytteposter blant utsatte mennesker ønsker vi å nå fram med budskap som kan forandre liv. Vi må huske at det er noen der ute som ikke er klar over hvor vanskelig mange av våre brukere, pasienter, beboere og gjester har det. Andre er klar over det, men handler ikke.

Forskjellene i det norske samfunn øker. Det er ikke bare rikdommen som blir større. De fattige blir fattigere – og flere. Vi ser at dette særlig rammer barn og unge. Vi må fortsette å dokumentere og argumentere samtidig som vi driver våre tiltak for de mest utsatte.

Bredden i arbeidet vårt gir et viktig tidsbilde av behovene i samfunnet. Vi ser mange som aldri får en bolig de kan bygge seg en trygg framtid i, eldre som sliter med lav pensjon og et isolert liv bak fire vegger, og vi ser tannløse smil som vitner om en økonomi der tannlegebesøk aldri blir mulig.

Å lindre nød og gi støtte til mennesker i sårbare situasjoner

I møte med fattigdom, urettferdighet og uverdighet stiller vi oss sammen med dem som opplever dette, for å styrke deres mulighet til bedret livssituasjon. Enten vi driver et sykehjem, en behandlingsinstitusjon, et boligtilbud eller et værested går vi inn i den enkeltes livssituasjon. Vi gjør noe der og da for å lindre, samtidig som vi hever blikket for et større perspektiv på hva som må til for at flere kan oppleve oppreisning og nytt liv.

Vi har kjennskap til nødens mange ansikter. Vi har faglig kunnskap. Sammen med vårt menneskesyn gir dette oss grunnlag for modig refleksjon. Vi tar i bruk vår beste dømmekraft til å lindre og støtte i møter med enkeltmennesker.

Å påvirke årsakene til at nøden oppstår

Å bistå enkeltmennesker er viktig, men ikke nok. Å avdekke nød er viktig, men heller ikke nok. En viktig del av vårt diakonale arbeid er å påvirke samfunnet slik at nød forebygges, diskriminering reduseres og slik at flere mennesker får oppfylt sine rettigheter. Vi jobber med og mot beslutningstakere. Vi samarbeider med andre organisasjoner i enkeltsaker. Vi bidrar til påvirkning ved å myndiggjøre brukere og å gi dem tilgang til mikrofonstativ. Vi kan samtale om behovet for samfunnsendringer. Vi kan rope høyt om behovet for samfunnsendringer. Vi er uavhengig av de politiske partiene, men vi tar politiske standpunkter når det er nødvendig for å rette opp forskjeller, hindre nød og stoppe diskriminering. Som en diakonal organisasjon står vi på «fattiges» side, uansett om fattigdommen heter ensomhet, utenforskap, diskriminering eller det handler om materiell fattigdom.

Strategi 2020–2025

Den nasjonale strategi for stiftelsene i Kirkens Bymisjon fram mot 2025 er båret og preget av Kirkens Bymisjons diakonale fundament og kommer til uttrykk på ulikt vis under de ulike avsnittene i teksten.

«I 2025 har vi gjort vårt beste for å oppfylle vårt diakonale oppdrag , konkretisert ved de fire søylene i definisjonen på diakoni: Nestekjærlighet, inkluderende fellesskap, vern om skaperverket og kamp for rettferdighet.»

Denne forståelse av diakoni ligger til grunn for troen på en framtid og håpet om en bedre verden.

Bygge fellesskap er definert nærmere som inkluderende fellesskap som forplikter til åpenhet for den som er annerledes. Et rom for alle. Et rom for dialog.

Styrke bærekraft er et resultat av kampen for rettferdighet og vern om skaperverket. Klima, natur og livsvilkår er en klar forpliktelse i et diakonalt arbeid.

Skape bevegelse åpner opp for et inkluderende samarbeid hvor det anerkjennes at også andre – så vel religiøse som ikke-religiøse – har mye å bidra med, med tanke på utførelsen av nestekjærlighet.

En inkluderende diakoni søker å involvere alle med sitt potensial uavhengig av medlemstilhørighet. Ikke alle er bare det du ser! Kampen for rettferdighet innebærer at Kirkens Bymisjon må protestere mot urett når det avdekkes.

Diakoni er derfor ikke bare et tillegg til, men uttrykk for selve identiteten til kirken. Dette er ingen eksklusiv begrunnelse. Mange andre tros- og livssyn, religiøse eller ikke, vil kunne begrunne de samme målene og verdiene.

I diakonien inviteres alle gode krefter til å ta del. Her avkreves ingen spesiell tro eller livssyn. Vi tror at alle livsanskuelser kan gi håpet styrke. Derfor søker vi fra diakoniens arbeidsfelt enhet med andre fellesskap som representerer framtid og håp.

Lenke til [Kirkens Bymisjons strategi 2020–2025](https://kirkensbymisjon.no/strategi)

Rom for alle